

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

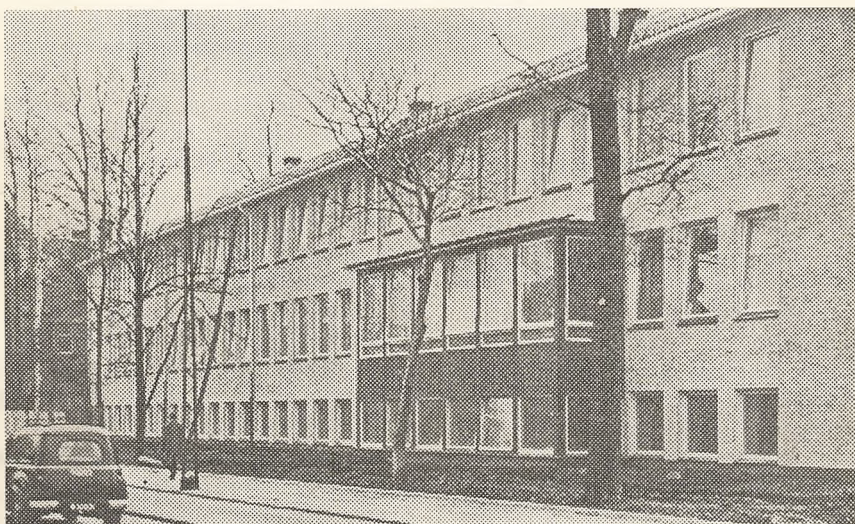
SKOLEBLADET

Gl. Hellerup Gymnasium

Nr. 3

Maj-juni 1956

48. årg.

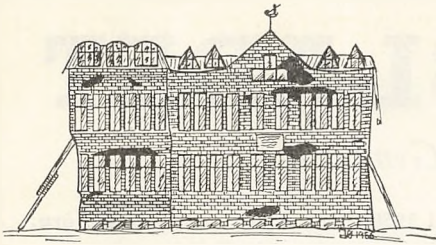
— det nye, som vi byder velkommen

GL. HELLERUP 1956

— og det gamle, som vi tager afsked med

Fra gammel drengeskole til ny fællesskole

AF REKTOR J. K ERIKSEN

Allerede i mellemkrigsårene kom et udvalg til undersøgelse af gymnasiabygningerne i Storkøbenhavn til det resultat, at Gammel Hellerup Gymnasium trængte til en ny bygning, men tanken støttedes ikke af rektor Hartvig Møller, som forståeligt nok havde svært ved at se den gamle skoles mangler.

Ved krigens afslutning kom staten i besiddelse af tyskernes nye skolebygning, det nuværende Emdrupborg, og jeg blev sat til at undersøge, om dette kompleks var egnet til brug for Gammel Hellerup Gymnasium. Jeg fandt, at der kunne skabes gode arbejdsforhold derude, og det både m. h. t. klasseværelser, faglokaler og sportspladser, men da etablerementet var „alt for stort til os alene“, måtte jeg tilføje: „Vor ønskedrøm er at få en til vort specielle formål indrettet bygning, f. eks. på Gentoftes Kommunes grund ved Niels Andersens Vej (lige ved vor nuværende sportsplads), og denne nye skole skulle ikke gerne overstige dobbelt mellemskole, enkelt realklasse og tresporet gymnasium (én sproglig og to mat.-naturv. linier).“

Da kommunen mente, at den selv ville få brug for grunden ved Niels Andersens Vej, samledes opmærksomheden om Hellerupgård med tilhørende park, og på skolens 50 års fødselsdag kunne undervisningsministeren meddele, at finansudvalget havde givet sin tilslutning. Ekspropriationen fandt sted få måneder

senere, og prisen blev 420.000 kr. Det er mange penge, men beliggenheden er også den bedst tænkelige, og arealet er over 15.000 m² (med plads til sport både for drenge og piger).

Hellerupgårds bygning var fredet i klasse B, og det måtte derfor overvejes, om den kunne bevares. Det viste sig desværre ugørligt; men det arkitektonisk værdifulde blev fotograferet.

På grund af Koreakrigen blev der knaphed på byggematerialer, og vi måtte vente tålmodigt. Men i ventetiden arbejdedes der stadig med tegningerne, og for tydeligheds skyld blev der også lavet en model, som i nogen tid var udstillet på skolen.

Som allerede nævnt var det først tanken, at vi kun skulle have tresporet gymnasium, men da de enestående fine trafikforhold gav gode betingelser for en klassisk-sproglig linie, blev der skaffet plads til fire spor (1 kl., 1 ns., 2 mn.) Dette gav en noget større, men til gengæld smukt afrundet skole.

Desværre medfører de store årgange en midlertidig overfyldning. Udvalget til overvejelse af gymnasieskoleforholdene foreslog at bevare vor gamle bygning som et annekst til den nye skole. „Da allerede toiletforhold m. v. må antages at udelukke, at bygningen kan anvendes som fællesskole, og da faglokalehensyn taler for kun at bevare skolen for nysproglige klasser, vil det formentlig blive mest hensigtsmæssigt at forbeholde skolen for nysproglige piger“.

Selv om gymnasienøden er stor, måtte jeg gå imod annekstanken af hensyn til den nye skole. „Denne skole skal vokse op som fællesskole og skulle nødtigt snuble i starten. Derfor må den have lov at gro med lige vilkår for piger og drenge. Det vil være ødelæggende for skolens fremtid, om den begynder med at sortere de den tildelte kvindelige gymnasieelever i en større gruppe, der sendes til Frederikkevej, og en mindre gruppe, der får lov til at blive på Svanemøllevej“.

For helt at afværge annekstfaren stillede jeg tillige forslag om, at der prop-

SKOLEKLOKKEN RINGER UD

for sidste gang

AF OLE BECH

pedes et femte spor ind i den nye bygning, og at vi foreløbig holdt os til de linier, hvor presset var størst (ns og mn, formentlig henholdsvis dobbelt og tredobbelt).

Med fulde klasser kommer skolen herved op på ca. 630 elever (mellem-skolen og realklassen 9 gange 30, gymnasiet 15 gange 24), men alligevel bliver det muligt at undgå møbeltransport (der somme tider er fornuftig for eleverne, men altid til skade for møblerne).

Skønt skolelivet må forme sig anderledes i en stor og ny fællesskole end i en lille og gammel drengeskole, må vi se at bevare vore gode traditioner, eventuelt afpasset efter de nye forhold. Et for drenge og piger fælles elevråd får et smukt rum, lige ved frokostkælderen. Drengepejderne får en sydvendt kælder med et gulvareal som et normalt klasseværelse, og kommende pigespejdere får en noget mindre kælder ved siden af. Det ses, at rammerne er i orden, og hvis det lykkes os at bevare det ligefremme og venlige forhold mellem elever og lærere, kan vi få det meget rart på den nye skole (selv om vi er mange, og selv om der er damer tilstede).

Vi bevarer navnet Gammel Hellerup Gymnasium og det skønne valgsprog *Memento vivere*. Men at leve betyder bl. a. at arbejde, og i den nye skole bliver arbejdsvilkårene fortrinlige, til glæde for både lærere og elever. Det er nødvendigt, at de store årgange også bliver gode årgange, og derfor må flid og dygtighed ikke savnes blandt de traditioner, vi stadig vil værne om.

Ved jubilæet i 1950 udtalte undervisningsinspektøren bl. a.: „Ved Gammel Hellerup Gymnasium udføres et udmærket arbejde i en uanstændig bygning”, men ved samme lejlighed telegraferede en Gammel Dreng: „Til lykke gamle skolehus, og tak for godt og t+”. Disse ord af undervisningsinspektøren og en gammel dreng giver tilsammen udtryk for, at den gamle bygning har rummet noget værdifuldt.

J. K. Eriksen.

Findes der mon noget så dødt, så øde og tomt, som en skole, hvis elever er gået hjem?

Anledningen var et glemt stilehefte. Jeg stillede cyklen fra mig på den eftermiddagsstille villavej og gik ind gennem skolegården. Langs muren gaber rækker af tomme cyklestativer. Asfalten er våd, det har lige regnet. På muren hænger avisskabene med gulfede sider, sat fast med rustne søm. Overskrifter, som for længst er blevet uaktuelle og derfor uden interesse mere, griner bag de snavsede ruder . . .

Døren er åben. Jeg går op ad den slidte trappe. Trods de runde trin tager hånden ikke i gelænderet. For man ved, det sidder løst. Jeg går ind i klasseværelset. Tomhed — ligesom i den øvrige skole. Stolene er lagt op på bordene af rengøringskonen, og der lugter surt af et vaskemiddel. Heftet ligger under pulten. Man tager det, stikker det i lommen, men af en eller anden grund forlader man ikke straks skolen, men går en lille rundtur til de kendte steder, over hvilke der nu hviler en helt anden atmosfære end sædvanligt.

For enden af gangen, hvor knagene til overtøjet sender sine pile ud mod én, står en gipsfigur, „Firbensdræberen”. Den er ikke køn mere. Støvet har gjort den grå at se. I gipsen står hundreder af navne og årstal så tæt som hjerterne på bogene i Dyrehaven. Minder fra ens allerførste skoledage, da det syntes en ustyrlig komisk at iklæde figuren forskellige huer og tørklæder, dukker frem af erindringen. Gulvbrædderne knager og jamrer sig for hvert skridt. Døren ind til morgensangsalen binder. Man giver den et spark, så den flyver op. Det er man vant til.

De røde vægge er oversåede med malerier, dekorationer, blomsterranker, sådan som det var moderne at udsmykke en skole for et halvt århundrede siden. På endevæggen er et bibelcitater, indram-

met af kruseduller og snørkler, der ligner en vældig konditor-anretning:

Talede jeg med menneskers og engles tungemål, men havde ikke kærlighed, da var jeg et lydende malm eller en klingende bjælde.

Ja, *kærlighed*, det er noget, denne gamle, forfaldne skole kan tale med om. Kærlighed til gerningen og enestående selvopforelse.

Det var Hartvig-Møllers skole.

Det var her, de nye ideer om skole- og ungdomsliv udtænkes og så dagens lys. Elevstyre med „embedsmænd” og elevråd, skoleblad, spejder- og vandrerbevægelsen og en hel del endnu. I skolens mørke kældre indrettede Hartvig-Møller elevrådsværelse og troplokaler, og oppe i rektorboligen på kvisten var det, de nye, begejstrede spejderdrengene slog telt op i rektors spisestue, mens rektor selv stod til rådighed med råd og dåd — legede med og fandt på nye ting. Hans skole stod altid åben for sine drenge. Den blev deres andet hjem. Rektor var deres kammerat og ligemand, og drengene tilbød ham for det. „Non scolae, sed vitae” — ikke for skolen, men for *livet* var de ord, Hartvig-Møller og hans trofaste medarbejdere gjorde til deres.

Hartvig-Møller ville, at hans skole skulle være *levende*, skulle være noget andet og mere end en blot og bar læreanstalt. Og han nåede sit mål. Han lavede om på det latinske ordsprog: „memento mori”, kaldte det „memento vivere”, husk, du skal *leve!* og satte det som symbol over sin gerning og over sin skoles indgang.

Man står og falder i tanker her i morgensangsalen. Endnu en knirkende trappe, en dør, der åbnes, og lugten af sved, brusebad og tøj slår én i møde. Gangen mellem hoved- og gymnastikbygning tjener som omklædningsrum og baderum.

Salen, til daglig gymnastiksal, men af og til rammen om skolelivets fester, ligger tom og halvmørk. Man går ned ad en trappe, fra hvis vægge billeder af drenge i gymnastikdragter skuer ned. Det er

hold, der har taget præmier ved store stævner, og skolen har hædret dem ved at hænge deres billede op her i salen. På endevæggen står „Hejmdal” i fresco. Med sænket lur og hånden skyggende for det spejdende blik står han på sin regnbue og skuer ned over verden. Også han har kendt bedre dage. Mange steder er malingen skallet af, og dybe revner i pudsen trækker furer hen over hans ansigt. Rækkerne af ribberne skrider på fernis og truer med at slippe deres tag i muren. Nye, lyse brædder i gulvet på stedet, hvor tidens tand har gnavet særlig hårdt . . .

Oppe på balkonen falder solen blændende ind gennem de små vinduer. Solskinnet falder på gulvet i firkanter, der flimrer af støv. Jeg sætter mig på en gymnastikmåtte, der er laset og lugter af sved.

Hvad ville sådan en gammel sal ikke kunne fortælle? Om anstrengende timer i legemsøvelser, om terminsprøver med mærkværdige stileemner og vanvittige matematikopgaver, om translocationer, hvor hundreder af unge mænd med hvide huer sagde farvel til deres gamle skole, om juleafslutninger, hvor den gamle præst læste juleevangeliet, indrammet af to store graner med blafrende lys, om bevægede diskussionsaftener i elevforeningen, skolekomedier, hvor drenge, der senere skulle blive betydelige scenekunstnere, for første gang med bankende hjerter har set tæppet gå op, og om skoleballer, hvor skolens drenge har vist deres skole frem til små veninder, og hvor dansen er gået lystigt, og man har slået sig løs, glemt hverdagens trummerum . . . Meget har du været vidne til, gamle hedenske gud deroppe på væggen!

Oppe under gymnastiksalens loft, hvor malingen hænger i laser ned mod klaser af dovne tove, flagrer en gråspurv forvirret rundt. Den er kommet ind gennem hullet oppe i hjørnet ved Hejmdal.

Højt oppe i bygningen under mansardtaget ligger naturklassen. Kranier af dyr og mennesker bærer præg af mange års brug. Etiketter med påskrifter som „homo sapiens” hænger og flagrer fra skabene.

Udstoppede fugle sidder på deres pinde og kigger med sløve glasøjne over til gnaverne, der forgæves søger skjule deres møl-medtagne skind under et tykt lag af støv. Landkort med Asien og Afrika i laser står og keder sig i et hjørne . .

Bygningen er oprindeligt bare en ganske almindelig villa, som, da skolen for godt og vel halvtreds år siden oprettedes, fik bygget nye lokaler til, og den har længe slet ikke været tidssvarende.

Men *hyggelig*, det er den, den gamle skole.

* * *

Om få uger er sidste skoleår til ende, og dermed er en gammel skoles saga ude. Der skal snart ikke mere lyde morgensang fra de røde mure ud over den stille villavej, de frikvarterskåde drengestemmer vil forstumme, og forbi-passerende vil ikke længer stoppe op og lytte til stemmer derinde fra. Den gamle klokke har ringet ud — for allersidste gang.

Fra min skoletid

Da vi forleden fik karakterbøger randt min bibelske børnelærdom mig i hu: Herre forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gøre. Det vidste de nu nok alligevel. I hvert fald er det en kendsgerning, at duksedrengen konfirmerede jeg eftertrykkeligt allerede i mellemskolen. Da disse mine ord imidlertid snarere end at være et hjertesuk over, hvad man kunne kalde min private lidelseshistorie skulle være en nogenlunde almen måling af, hvad en 12 års skolegang kan have bragt af ondt og godt forlader vi nu disse pinlige materier til fordel for mere behagelige.

D. v. s. helt uden om denne karakterbog kommer vi ikke, for lejligheden er her til at rette et angreb på dette karrierejageri, som karaktererne i virkeligheden er udtryk for. Den, der er god i tysk grammatik får en god karakter, men den, der ved hjælp af selvstændig tankevirksomhed og bøger i spandevs forsøger at modne sig, får en dårlig karakter,

fordi det går ud over grammatikken, skolen støtter med andre ord dem, der upåklageligt kan fungere i samfundsmaskineriet som velsmurte hjul og uden generende meninger for staten, mens de folk, der forsøger at gøre deres ringhed til en personlighed, bliver knaldet ned i karakterer. Selvfølgelig må en sådan stræben gå ud over skolearbejdet, men hvad så! For at bruge vor omdiskuterede skolemands ord: *Memento vivere!* — man bør nu ikke glemme de såre værdifulde udenomsværker, selv om det går ud over skolearbejdet, al den stund lektier og examen trods alt ikke er det vigtigste. Går man ind for dette karrierejag, der desværre er så tidstypisk, vil man have forspildt sit eneste livs chance for at komme i berøring med det egentlige, dette noget bag tingenes tilsyneladende. Alt det man kun kan opleve, hvis man får tid til at passe sit indre, der jo lige som en have må luges for ukrudt for at kunne gro; tid til koncentration, dybde, ro til at være som hine „månefiskere“*), der som Paludan siger det i en kontant og gennemsigtig form: „søger at fange en smule tid i ren tilstand“.

Måske er det derfor også i de lange ferier, som selv synes at have noget af det evige over sig, man har haft sine største oplevelser. Tænk, at kunne lade en ubeskrivelig solnedgang efter en dag med fuldstændig havblik sænke sig i en som en dybde og velgørende ro. Og bagefter at lade sig glide ned i det saltkølige aftenvand — der var en storhed over alt og i en selv, man sent vil glemme; man syntes at eje det hele, måske fordi man var eneste vidne.

I vor kolde og nøgterne tid kaldes sådan tænkning „sentimental“, og hvis man ikke samtidig respekterer reel viden ville denne bedømmelse være rigtig; men nøgternheden forsimples desværre så let til følelseskulde og kynisme. Som modvægt til denne begyndende goldhed fungerer den lille dagdrøm ganske udmærket.

En ting af stor værdi for os, der har fået jobbet tilbudt, er skolebladsarbejdet;

her gives endelig mulighed for en modning, som gennemgående nægtes os i det daglige arbejde (terperi har aldrig været videre frugtbringende). Her får man mulighed for at lære, hvor svært det er at skrive personligt uden at skrive søgt, og naturligt uden at skrive kliché. Og hvilket arbejde, der ligger bag at sige noget med vægt uden at forfalde til nemme og store ord, som oftest er dækningsløse, når deres egentlige mening skal måles. Lejlighed til at skrive sig til en læseværdig stil får man også, og det før alle andre med lyst til at skrive, fordi de ikke har den fordel at kunne se, hvordan deres ting tager sig ud på tryk. Grund til at takke, fordi man har fået lov til at rode med sådan et skoleblad, er der især, når man betænker, hvor meget epigoneri, man ellers ikke ville få luftet ud mellem sidebenene i en tidlig alder. Ofte er det nemlig som om der skal lukkes en farlig masse eftersnakkeri ud af et ungt menneske, før

hans egen eventuelle gnist kan begynde at fænge; denne genstridige gnist hvorom det hele står og falder, og som er den skrivendes kors og stolthed.

Om kort tid vil — forhåbentlig — den tabte skoletid være hjemfalden til minderne. Man må se en ny tilværelsesform i øjnene, og — det kan jo ikke nægtes — man gør det med en vis spænding, sådan en spænding som jo er knyttet til ethvert farvel: de nye mål der skal nås. En fornemmelse har man vel også af, hvor godt enhver forandring gør — der er noget befrugtende over den. Den tid, der ligger foran, har de ubrugte muligheds forventning ved sig, en forventning, der ligner den, man havde som barn, når man fik en helt blank og ny 25-øre stukket i hånden, og måtte bruge den til lige, hvad man ville.

Jørgen Larsen.

*) Udtrykket lånt fra Rostand, der lånte det hos Bornier.

ORDRUP *Radio* TEKNIK

Fredensvej 50

OR. 2508

sidste nye modeller i radio og fjernsyn

ALTID NYHEDER I JAZZ-PLADER

SPORTS-REKVISITTER
-BEKLÆDNING

køber vi hos **POUL HOLM**

SPORTSMAGASIN

Silkegade II . C. 3082 - 13382

LEVERANDØR TIL G.H.G.

Der er lidt af en orm i os alle —

siger den
nyudævnte
rektor,
Folke Roikjer
bl. a. i denne
samtale

Vi er i øjeblikket i den usædvanlige situation, at der er ikke een, men hele *to* rektorer på skolen! Det meddeltes for nylig, at lektor *Folke Roikjer* er designet rektor for det ny gymnasium i Virum, og vi har i den anledning anmodet rektor Roikjer om at fortælle lidt om — skal vi kalde det „mennesket bag den nye rektor“ . . .

— Glæder De Dem, hr. rektor?

— Ja, det kan du tro, jeg gør. Det skal blive spændende og interessant at være med til at etablere et helt nyt gymnasium.

— De kunne ikke nøjes med det ny *Gammel Hellerup*?

Det smiler bag brillerne: — Åh, der er vist lidt af en orm i os allesammen,

og det er en tilfredsstillelse for én at nå en slutstilling. De rent administrative forudsætninger har jeg jo fra mit arbejde i organisationerne.

— Ja, hvordan kom De med i alt det?

— Det skyldtes to ting: mine kollegers opfordring og min kones . . . Det har slugt en stor del af min tid. Som du ved, har jeg kørt med reduceret timetal i flere år, og det er skam også gået ud over privatlivet. En tidligere formands kone advarede i sin tid min kone. Hun ville kun få mig at se fra ryggen — lænket til skrivebordet, sagde hun, og det kom til at passe. Pludselig en dag opdager man, at ens børn er gået hen og blevet store, uden at man har set det . . . Men fra 1957, når jeg tiltræder

i Virum, må jeg også trække mig lidt ud af det andet.

— Hvor stor bliver Deres skole?

— Den bliver på ca. 550 elever, både drenge og piger.

— Er De tilhænger af fællesskolen?

— I sin tid sagde jeg altid, at hvis jeg fik drenge, skulle de i drengeskole, og hvis det blev piger, skulle de i fællesskole.

— Hvorfor det første?

— Jeg synes, det er synd for mellem-skoledrenge, at de skal gå sammen med piger, der er tidligere udviklet og flittigere. Flid er jo en ret unaturlig ting for drenge i den alder . . . Den rene pige-skole er jeg ikke tilhænger af. De går bare hen og bliver „krukkede“, pigerne. Men man bliver klogere med årene, og jeg glæder mig til at skulle arbejde med både drenge og piger. Mine drenge kom da også alle 3 til at gå i fællesskole.

— Tager De idéer med herfra til Deres nye skole?

— Jeg møder ikke med noget færdigt program. En ny skole skal have lov til at udvikle sig uden i forvejen nøje afstukne linier. Men i øvrigt vil jeg arbejde hen mod den frihed mellem lærere og elever, som vi også har her på skolen, og som ikke efter min erfaring er noget specielt for denne skole. Vi havde f. eks. også frie forhold på min gamle skole, Sct. Jørgen, allerede i 1920'erne.

Jeg mener ikke, at skolen bør være noget andet „hjem“ for eleverne. Det vil være urigtigt over for hjemmene at trække børnene bort i tide og utide, men skolen skal være et sted, hvor man gerne kommer, også i fritiden til sport, i gymnasieforeningen og til andre arrangementer.

— Sporten har Deres kærlighed . . .

— Ja, og da navnlig *idrætten*. Der var ikke rigtig nogen interesse for idræt, da jeg kom til skolen her, så den side af legemsøvelserne kastede jeg mig særligt over. I 30'erne stiftede vi „Idrætsklubben“, hvoraf resterne endnu findes i idrætten om eftermiddagen. Vi havde også en *bokseklub*. Den startede med 80 medlemmer, med dette tal gik stærkt

ned efter første time, da mange fik et par på kæben.

— Har De været glad for at være på Gammel Hellerup, hr. Roikjer?

— Ja, jeg kan sige, at rent kollegialt er forholdet fortrinligt, og jeg kunne ikke have fundet nogen mere loyal for-
resat end rektor Eriksen.

— Og drengene?

— Jeg har lært en masse rare og gode mennesker at kende blandt eleverne, og det vil naturligvis blive et savn at forlade dem — ligesom når man tager afsked med et hold. Men jeg håber at møde nogle af jer igen — måske som fædre til børn, der skal i Virum, og glæder mig til gensynet! b

---

Guldregnen

og den gamle skole

Af stud. mag. OLE HYLTOFT

I en have i nærheden af skolen stod en guldregn. Dens krone var så bred og kraftig, at den hældede helt ud over stakittet og dannede ligesom et lille gult halvtag ude over den stille villavej, hvor man et halvt hundrede skridt længere borte på den mest idylliske vis havde skjult den gamle skoles slidte rødstensfacade bag tre fyldige, friskgrønne træer, så at skolebygningen, især når der lød dæmpet sang derinde fra, formelig udstrålede århundredgammel skoleromantik. Ja, på en rigtig varm, solskinsmættet forårsdag kunne den gamle skoles atmosfære fuldstændig fortrylle den forbigående til at tro, at skolens skønhed var noget uforanderligt, der lå i den selv. Men vi, der kendte den afraktede bygning fra mange års samvær, vidste, at det var solen, der gav den dens glans ved at grønne de tre fronttræers løv, ligesom det var solen, der tændte den funklende glød i guldregnen.

Mange af dem, der på en sådan dejlig forårsdag passerede det gamle gymnasium, kom rent umiddelbart til at

tænke på, hvor herligt de unge mennesker derinde havde det. Det måtte da under sådanne forhold være et helt eventyr at leve sammen med fortidens store ånder inden for litteratur, naturvidenskab og historie. Man identificerede skolens ydre med undervisningen, der foregik i den.

Men noget sådant er farligt, for så vidt som skolens fascinerende skønhed i dette tilfælde var en forårsillusion, der kunne bryde så let, som vinden skifter retning.

Noget andet er, at en elevs *virkelige* skolemilieu i mange tilfælde vil kunne virke ind på hans grundindstilling til sin opgave. F. ex. er det nok tvivlsomt, om Hans Scherfigs forsømte forår var blevet så forbitret, hvis forfatteren ikke netop havde tilbragt sine skoleår i den tunge og kolde Metropolitanskole på Frue Plads. Og forhåbentlig — nej, sandsynligvis vil det nye, dejlige Gl. Hellerup kunne yde sit til, at de kommende årtiers elever kan få en smukkere skoletilværelse at se tilbage på. En ungdomstid, hvor åndens og naturens drifter i mennesket finder tilfredsstillende udløsning i harmonisk helhed.

Men selvfølgelig — en flot bygning gør ikke det hele. *Lærerne* har et stort menneskeligt ansvar, som imidlertid kun kan øves under et tilstrækkelig elastisk system. Men natur og kultur *kan* gå i spænd sammen. Og en sådan forening bør være enhver skoles stræben.

Guldregnen er en varig glæde. Når den om vinteren ikke blomstrer, kan man forestille sig dens skønhed eller glæde sig til, at den vil springe ud igen til næste forår. De åndelige værdier, skolen kan give ungdommen, bør ligeledes være skatte, som den enkelte til enhver tid med forventning og tilfredshed kan tage frem og glæde sig over at eje.

Ole Hyltoft.

En af skolens elever, maleren *Hans Meyer Petersen*, udstiller for tiden sine billeder i sit hjem. Udstillingen er tilgængelig for interesserede.

50 år

BLANDT DE VILDE

Af lektor SV. MEJLBO

Fortælle noget om skolen, hr. redaktør? Ja, gerne. Jeg har jo været med næsten lige fra begyndelsen, så noget må jeg da kunne huske. Egentlig er der vist ingen, der rigtig ved, hvor gammel skolen er, skønt vi jo har holdt 50 års jubilæum og alt det der, men der eksisterer et billede af den samlede skole, vel et halvt hundrede drenge, der må være taget omkring midten af halvfemserne, så det er sandsynligt, at skolen er grundlagt i begyndelsen af nævnte årti. Grundlæggeren og bestyreren hed Bornebusch, og det er alt, hvad jeg ved om ham. Den bestyrer jeg først kom til at trække under, hed Rasmussen, kaldet Gasse, en pædagog af den gamle skole: godt med øretæver og den slags. Min moder tog mig altså ved hånden en augustdag i det herrens år 1900 og afleverede mig her på Frederikkevej til en beskægget og bebrillet herre, ovennævnte pædagog, hvorpå hun overlod mig til min skæbne og ganske roligt gik sin vej, hvad jeg syntes var temmelig tarveligt gjort af hende. — Jeg havde nemlig fået tudet ørerne fulde om alt det, der ville hælde mig, hvis jeg ikke opførte mig ordentligt, hvilket selvfølgelig var ganske overflødigt, hvad enhver, der kender lidt til min natur, vil kunne bevidne.

Da jeg havde fået tudet færdig, begyndte jeg at se mig lidt om blandt lokaliteterne. Den egentlige skolebygning bestod dengang kun af den vestlige blok, hvor der nu er lærerværelser, sløjsdal og kontor. Men efterhånden voksede jo Hellerup (der boede kun ca. 1500 mennesker, da jeg kom hertil som dreng i 1896), og skolebygningen blev snart for lille, så der måtte lejes værelser, dels i nr. 13 lige over for skolen og dels i nr. 1, hvor der nu er barberbutik, og jeg havde det styrtende held at komme til at gå i een af klasserne, der havde til

huse i nr. 13, hvad der åbnede mægtige perspektiver. Familien der havde nemlig en gedebuk, og når vi drenge skulle „i gården”, kom vi jo tit til at slippe den løs, og så gik den vilde jagt for at få den fanget igen, hvilket selvfølgelig ofte først skete, når hele timen var gået. Det kunne vi selvfølgelig ikke gøre for. — Drengenes forhold til lærerne i begyndelsen af min skoletid kan vist nærmest karakteriseres som det man nu kalder „kold krig”, kun nu og da afløst af en varmere, og — vae victis — der kendtes kun een straf, hvis man tabte den: tørre tærsk, omgående og i mængde. Og det var eksperter, der uddelte dem, ikke sålænne elendige pugilistiske fuskere, som man nu finder i skolerne.

Hvordan var da skoledrenge i begyndelsen af århundredet? Sāmænd hverken værre eller bedre end nutildags, men lærerne — tør jeg hævde — var afgjort værre, *meget* værre. I hvert tilfælde på Hellerup Latin- og Realskole, som den efterhånden kom til at hedde. Dr. phil. Engell afløste cand. mag. Martin Ras-

mussen som skoleleder, og så kom i 1909 Hartvig Møller. Det var for mig det store vendepunkt i min tilværelse. Jeg var på det tidspunkt inderlig ked af at gå i skole. Jeg ville ud. Til søs ville jeg, som drenge i min tid altid ville det, når de syntes der ikke skete nok i deres tilværelse; men H. M. overtalte mig til at blive og tage studentereksamen. Og jeg har aldrig fortrudt det. For nu skete der nemlig noget. Jeg kan roligt sige, at de tre år, jeg gik i gymnasiet under H. M., hører til de lykkeligste i mit liv.

Og nu sidder man her som en halvgammel fyr, der om føje tid skal væk fra det sted, der rummer så mange minder. Gl. Hellerup Gymnasium har altid haft sit særpræg. Forholdet mellem eleverne indbyrdes, mellem elever og lærere, mellem lærerne indbyrdes har altid været et sådant, som jeg ikke har fundet noget andet sted. Mere intimt, mere menneskeligt forstående. Vil det kunne bevares? Jeg ved det ikke. Tiden vil vise det.

Sven Mejlbo.

Ingeniørfirmaet

JØRGEN HANSEN & TJALVE

LUFTKONDITIONERING . TØRING
VENTILATION

SØNDERLUNDSVEJ 206 , HERLEV . 94 32 88

SKOLEBLADET

Gl. Hellerup Gymnasium,
Frederikkevej 8, Hellerup.

Redaktion: Ole Bech (ansvh.) Or. 7594,
Jørgen Larsen,

sportsmedarb.: Kjeld Moltke-Leth,
Søren Schmidt,

annonceafd.: Karsten Bech-Andersen. Or.
4751.

ekspedition: Per Bech, Tværvej 5, Klampenborg.

Tryk: Gadgaard Nielsen, Lemvig.
Oplag: 325.

Lidt om at skrive skoleblad

Da den ene halvdel af SKOLEBLADETs redaktører nu til sommer træder ud (hvis, såfremt, ifald o. s. v.), vil det måske være rimeligt at skrive lidt om, efter hvilke linier bladet har været ført. Vi har fra visse kredse uafsladeligt fået at vide, at bladet var for „tungt”. Det er jo heller ikke nogen hemmelighed, at der i begyndelsen af samarbejdet mellem min dygtige medredaktør og undertegnede har været nogle gevaldige bataljer, omhandlende hvilke mål, der skulle sættes. Til sidst opnåedes dog enighed om at give bladet en tungere ballast, der skulle opveje vittigheder o. s. v., således at der opnåedes en præsentabel helhed. Selvfølgelig har det „lette” stof også i høj grad sin berettigelse, det må bare ikke tage overhånd, som det så let gør for skolebladsredaktører, fordi de føler sig forpligtet til at opfylde ethvert ønske fra publikums side med et smilende buk.

Det har været redaktionens opfattelse, at et skoleblads opgave måtte være som enhver anden hæderlig publikations, nemlig ikke kritikløst at lade sig føre med af strømmen, men at forsøge at lede den i een bestemt retning. Nu ved vi jo godt, at et skoleblads indflydelse i sligt er lig nul, men det kommer ikke sagen ved, da det drejer sig om et rent *journalistisk* problem; og det har altså været vor opfattelse, at en redaktion med respekt for sig selv ikke kan komme uden om at

lade det såkaldt „kulturelle” stof holde sine spaltecentimeter. En redaktion med en sådan besværlig idealisme kunne selvfølgelig ikke gøre regning på læsernes uforbeholdne tilbedelse — og hos dem, der gerne så skolebladet lavet om til en udvandet vittighedssprøjte, har det vist været en del upopulært. Men det har vi altså taget med og har da også haft den tilfredsstillelse at møde — ja, vi tør s'gu godt sige betydelig anerkendelse fra nogenlunde tilregnelig side for den førte linie (akja, succes er så absolut en luneful dame). Det har da endnu ikke - trods alt - været nødvendigt at sælge bladet med vedhængende lænestol, hvilket bekræfter vor formodning om, at det kulturelle stof er gjort nogenlunde fordøjeligt ved garnering med lige dele skoleaktuelt og underholdende stof. Hvilket i realiteten vil sige en bekræftelse af, at det at skrive skoleblad — uanset de skiftende redaktørers standard — ikke adskiller sig væsentligt fra kunsten at skrive respektabel avis.

Jørgen Larsen.

I tilslutning til ovenstående vil jeg gerne her i sidste nr. i år sige Jørgen tak for 3 års - om ikke altid lige gnidningsløst - så dog frugtbringende og interessant samarbejde.

Ole Bech.

Scælsomme tider

Det er nu alligevel en mærkelig tid, vi lever i. Aldrig så snart er den sidste kulturpessimistiske tåre gydt over den sig hastigt nærmende barbarisering af den moderne ungdom, før samme ungdom godt gør, at det ikke er så helt galt fat endda. Og aldrig så snart er åndslivet fulgt til den sidste hvile af sortklædte humanister, før det rejser sig af graven og smiler morgenfriskt trods alskens mekaniserings-, motoriserings- samt automatiseringsdjevleskab. Men da det nu ikke kan bortforklares, at bøllevæsen og ungdomskriminalitet er i voksen, skylder vi måske en forklaring på, hvad der har kastet os ud på slig sjælden flugt: det er såmænd en nylig

statistisk opgørelse, vi skylder disse frydefulde rosenkyer. Den kunne nemlig oplyse, at udlånet i bibliotekerne nu er ved at nå op på krigens rekorder! Og hvad mere er: de så tydeligt forkætrede „store årgange” bærer deres væsentlige del af det litterære læs. Tænk! „De store årgange” læser minsantent bøger, de nøjes ikke med at gå til „Lemmy”-film, tygge ballon-gummi og drømme om de lyksalige tider, da de er gamle nok til at svinge sig på en knallert og drøne gennem landskabet, forstyrrende den fredeligt mediterende vandrer til fortrydelse for Jacob Paludan — Godt nok kunne man ønske sig alverdens knallerter på bunden af det dybeste hav og de så foragtede apostlenes heste til ære og værdighed, men retfærdigvis må det dog siges, at man godt kan bruge hovedet selv om man ikke gider bruge benene. Og selv om man ikke læser Shelley og Shakespeare, behøver man ikke absolut at være kulturløs. Jeg kender en del kløge hoveder inden for kritikken og litteraturen, der står på, at hellere må folk ikke læse noget end læse noget, der ikke holder de æstetiske og kunstneriske mål, men der gives nu engang i denne verden flere kulturer end dem, der anerkendes fra æstetikernes elfenbenstårne. Hermed være ikke sagt noget ondt om elfenbenstårne, men der er en verden nedenfor dem, og mon ikke denne ville have større mulighed for kulturel højnelse, hvis den mødte et opmuntrende nik i stedet for hovmod fra d’herrer i åndernes rige? Af særlig værdi ville det iøvrigt være, om nikkene også kom fra os i studenteralderen, da der, grundet den ringe aldersafstand, skulle være fine muligheder for gensidig forståelse mellem de „store årgange” og vor aldersklasse.

Selv om „de store årgange” som antydet ikke så meget læser den store litteratur som underholdningslitteraturen, er der altså alligevel grund til at se på tendensen med interesse. Desuden er det min tro, at der i litteraturen går en vej fra læsning af lettere ting til sværere, mens der ikke fører nogen bro fra slet ikke at læse noget til Goethe. Og når bare ikke læsningen udelukkende består

af ting, der direkte spekulerer i folks ødelæggelsestrang — hvilket den desværre af og til gør, det må indrømmes — skal broen også nok blive etableret. Den tid vil være inde, da vi kan erklære kulturpessimisterne for at have ført falsk vidne, da de i sin tid ville aflægge deres saligheds ed på, at i samme takt som andre muligheder for afslapning tog til, ville læsning blive et fortidsfænomen. Øjeblikket for den komplette kulturløshed kunne næsten matematisk beregnes.

Lad os nu blot håbe, at de glædelige statistiske tidender virkelig viser sig at være tegn på, at pessimisterne tager fejl. Der er jo også nok at se sort paa endda. Og den voksende ungdomskriminalitet er en kendsgerning, man ikke i blåøjet optimisme bør løbe fra, men den er åbenbart ikke den *hele* sandhed om „de store årgange”. En dybgående mentalitetsændring ville nok være nødvendig, hvis lyse toner skulle lyde fra alle lejre, men håb er der skam alligevel, så længe man rundt omkring trods alt kan høre græsset gro.

jl.

BLÅ BOG

III mn

Sven Bertelsen: Blander sig ustandseligt i matematikundervisningen med sin snorken. — Leger indianer hver søndag. — En af klassens 14 polyteknikere.

Curt Christensen: Fremragende evne til at skjule sig for lærerne. — Menes at ville ende ved militæret... (i den „tavse brigade”).

Erling Dyrskjot Christiansen: Janitshar og chauffør — eksamensnervøs — jazz- og hårstil: bee-bob — motto: køb en Fiat og gå hjem.

Ebbe Fenderup: (Federationen) leger i frikvartererne „den lille kemiker” — i fritiden „den store mekaniker”. — Fremtidsstilling: polytekniker — faderen laver også „broer”.

Erik Gulmann: Immervæk forfulgt af lektor Kruchow — sømand — elevråds-medlem — har endnu ikke fundet elevråds-kælderen.

Chr. Hansen: Røviks og pigernes yndling. — Påstår selv at stamme fra Frankrig — åbner „Bakken” tre dage i træk — hovedpine hver mandag.

Bent Hansen: (Disshibbel) — filosofus udi egen indbildning — elevrådsformand — betragter denne plads som læreplads — ved vistnok alt. Interesse: alt, hvad andre ikke interesserer sig for.

Birger Jacobsen (tidligere Jacobsen) lever af skruerblyanter og flødekarameletter — ser stort på „enden” . . . af skoletiden.

Sven Erik Iversen: Klassens pæne dreng — negroid hårpragt (brintoverilte blegger og affarver) — spiller saxofon, bordtennis, moderne jazz og fodbold.

Nils Bille Jensen: Aspirant . . . i en otter med styrmand — medlem af Institut Francaise, hvilket fremgår af „karakteren”. — Grundigt kendskab til møbels mekanik.

Ole Holm Jensen: Klassens forsanger — hver fugl synger med sit næb. — Bosiddende i Aarhus — heldigvis. Usædvanligt fjoget grin — ordblindhed grundet dårlig forberedelse. Klassens barokke indslag . . .

Stephen Møller Mortensen: Skolens modkonge. Følger på romersk sæt undervisningen liggende — stor fremtid i handelsbranchen (HA — hvilende arbejdet).

Vagn Nielsen: Negativ — følger kun undervisningen for at genere lærerne — får ikke brug for fransk — forhåbentlig — skoleorkestrets blæsergruppe.

Torben Arp-Rasmussen: Sportsidiot — en sjælden gang reserve på første holdet — klassens bibliotek — lektor Røviks flinke elev.

Per Kragh Sørensen: Mener at være den eneste, der kan spille fodbold — har hilst på John Hansen — indadvendte tæer. Endnu har ingen af lærerne forstået at påskønne Pers evner.

III ns

Thorkil Ring Hansen: Har gået i skolen siden 1. mellem, derfor klassens pessimist. Efter Kruchows udsagn godt sur i timerne. Fritidsinteresser: slår også gnister. Fremtid: kommunejern.

Peter Holst Jensen: Går på alt med krum ryg. Har endelig efter tre års ihærdig forsøg anskaffet sin danskbog. Fritidsinteresse: jazz. Bortset fra det stilfærdigheden selv. Fremtid: sagfører og skatte-snyder.

Anders Storm Knudsen: Flegmaens apo-teose. Skoledag 10—2. Feltråb: Hummel-Hummel . . . Mass-Mass (spørg Kruchow). Tilnavn: Dyne (Bohn). Yndlingsfarve: blodskamsrødt. Fritidsinteresse: at stå op. Fremtid: øh - ve' „pot-teme” ikke.

Jørgen Larsen: Skoledag: engang ved lejlighed. Lærernes smertensbarn; ekspert i fremmedartede oversættelser ($\frac{8}{9}$ 54: skate on the fens: skodde vinduerne). Succes? — fuld redaktør ved skolebladet i tre år, lider iøvrigt efter sigende af kronikørisk syge. Sportsligt ideal: selvmål bedre end ingen mål. Fremtid: litteraturius.

Ole Osgård: Klassens enfant terrible — i hvert fald enfant. Alle uværdige historiers udtrykte billede; livsfilosofi: vend tilbage til Charlottenlund skov. Fritidsinteresse: blodbad. Fremtid: kadaverslæver.

Peter Neergård: Peter flik-flak Bruunde Neergård; klassens aristokrat. Ekspert i at læse mellem linierne. Siger han kan en morsom historie. Fritidsinteresse: libra-timer. Fremtid: noble lig.

Hans Meyer Petersen: Tror selv han er ganske normal. Maler byen rød og udstiller. Er ofte at finde bag et par store solbriller. Tilnavn: Guldhår. Fremtid: malermester.

Søren Schmidt: Klassens fodboldheld. Han er grundigheden selv og vores alle-sammens flittige elev. Fritidsinteresse: (Ko)foeds-boldspiller på Amager.

Kaj Vermebren: Ekspert i utilregnelige lyde. Har endnu sin dyd: han kan rødme! Hovedinteresser: skolerekorder og pip. Fremtid: ornitologisk pip.

Støt bladets

annoncører!

*Bygningsnedkerarbejde og inventar
udført af snedkerfirmaet*

A/S NOVUS

*Kastrup Mølle . Amagerbrogade 289
50 60 03*

Halling-Andersen A/s

Vodroffsvej 7, V.

LEVERING AF INVENTAR
TIL
GL. HELLERUP GYMNASIUM

MURERMESTER

Otto P. Nedergaard

UDFØRER MURER- OG JERNBETONARBEJDE

PÅ

GL. HELLERUP GYMNASIUM

ALLIANCE

Elektrisk installations

aktie-selskab

Tømrermester

A. Bartholdy & Søn

Junggreensvej 8, F. - DA. 1809

Arkustiske lofter

dels af lister og brandfri plader

TELEFONICO

ingeniørfirma

FREDERIKSSUNDSVEJ 60 . TA. *5601

Højtaleranlæg . Radioanlæg

Samtalanlæg

High Fidelity . Bærefrekvens

TØMRERARBEJDET VED GL. HELLERUP GYMNASIUM

ER UDFØRT AF TØMRERMESTRENE

AXEL FOG & KNUD FOG

LYNGBYVEJ 387 D

GE. 2435

Malermester

ERIK LINDSTRØM

Lille Fredensvej 5, Charl. - OR. 61

Smedemester

EMIL NIELSEN

Esthersvej 43 . HE. 771

Gitter

Gelænder

Porte

Kolonial . vin . delikatesse

Bernh. Kjær's Eftf.

Wiggo Jørgensen

Strandvej 151

Tlf. Helrup 50 og 70

Sig det med blomster

SØREN NIELSEN

HELROP 1001

ANTON SØRENSEN

anlægsgartner

Arne Nielsens Boulevard 43 . Hv. 96

har udført anlægsarbejdet ved G. H. G.

v.

v.

v.

v.

v.

v.

v.

v.

v.

v.

GRANIT

MARMOR

SKIFER

SAND- &

KALKSTEN

VALD. HANDBERGS

STENHUGGERIER & STENBRUD A/S

H. C. ANDERSENS BOULEVARD 33

CENTRAL 3051 - 3059

JOHS. CHR. ANDERSEN
BLIKKENSLAGER . AUT. GAS- & VANDMESTER
SANITÆRE & CENTRALVARMEANLÆG

RYESGADE 122

ØBRO 6138 - 6131

ROSENØ'S

Farve- & Materialhandel

Strandvej 179 - Heirup 2424 - 8604

Jens Hauge

herre- og damefrisørsalon

telf. Helrup 2757

Frederikkevej 1 . Hjørnet af Strandvej

FIAT & SIMCA

aut. forhandler:

STRANDVEJENS MOTOR CO.

Strandvej 213 . HE. 2791 - 8891

Værksted: Stiggårdsvej 1

Scheel Larsen

ISENKRÆMMER

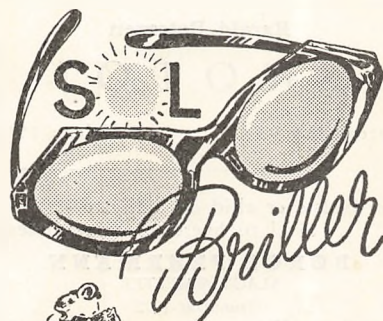
Alt til hus, have og hjem

Den reglementerede gymnastikdragt

Alt i sportsudstyr

Strandvej 193

Helrup *2901

MED
OPTISK
STYRKE

Lars Nielsen & Søn

Strandvejen 94

Annoncér i

SKOLEBLADET!

Sengeudstyr . Fjerrenseri

ring venligst til

B O R C H

Strandvejen 169
(overfor NESA)

Hellerup:
3812 - 3817

Rejs med

D. I. S.

Danmarks internationale Studenterkomité
Universitetet . St. Pedersstræde 19, K

T A K S T G R Æ N S E N ' S

chokolade

Strandvejen 72

Helrup 2625

Harald Petersen

S K O T Ø J

Strandvejen 92

Helrup 2530

Det bedste er altid det billigste -
såvel til hverdag - som til fest!

B Ø R G E F E H R M A N N
SLAGTERMESTER

Grundlagt 1902

Strandvej 167

Helrup 176

Ruder . Spejle . Malerier . Rammer

hos

A. Sørensen & Søn

Marievej 1

Helrup 156

bellere

HELLERUP-IS

Køb Deres bøger

hos

Gentofte Kommunes Boghandlere

Anker-Møbler

ENKELTMØBLER

Kvalitet . den bedste

Reparation . Ombetrækning

Strandvej 149

Helrup 3637

FOTO-Magasinet

Strandvejen 189

Telf. Hellerup 1634

Konfekturforretningen

Skot

Strandvejen 92 . HE. 1482 x

Fineste chokolade og altid friske kokusboller
Hellerup-Is

E. Østergaard Hansen

Uhre - Brillor

Strandvej 153

Helrup 236

Cigarer, tobak og vin

i stort udvalg hos

Holger Nielsen, Hellerupvej 1

Helrup 1615

Største
udvalg

Hellerup

konfekturforretning

v/ *Henry Schmidt*

Strandvej 161

HE. 850

T A K S T G R Æ N S E N S

FARVEHANDEL

Farver

Lakker

Tapet

Callisensvej 4

Telf. He. 128